

Daar stonden we dan op zaterdagochtend in alle vroegte op het kerkplein in Dalhsen, deelnemers uit alle hoeken van de Emmanuelparochie aan de pelgrimstocht naar Lourdes. We hadden elkaar slechts één keer ontmoet tijdens de voorbereidingsmiddag met onze reisleiders Hermien Schoorlemmer en Janny Horstman.

Na het opsteken van een kaars in de Cyriacuskkerk voor een veilige reis was het inladen en instappen geblazen in de luxe touringcar op weg naar Frankrijk. Wat zou deze reis ons brengen? Persoonlijk stond ik er open maar vol verwachting in. Het was mijn eerste reis naar Lourdes en mijn eerste bedevaart ooit. Gewapend met de zilveren rozenkrans van mijn oma was ik van plan om alles over me heen te laten komen en geen enkel programmaonderdeel over te slaan.

De heenreis verliep in drie dagen, zodat er ook tijd was voor een bezoek aan de Notre Dame van Amiens en de Basiliek van de Heilige Theresia in Lisieux. In de laatste kerk woonden we de H. Mis bij samen met andere pelgrims uit Nederland, die we in de komende week meerdere keren zouden tegenkomen. Het voordeel van de busreis was dat ik een groot deel van de 34 medepelgrims al min of meer kende voor de werkelijke bedevaart was begonnen.

Enmaal in Lourdes was het elke ochtend vroeg uit de veren om zoveel mogelijk op het Heiligdom te kunnen verblijven. Wát een overweldigende mensenmassa uit alle delen van de wereld en toch heerste er rust in deze gewijde sfeer. Iedereen was namelijk gekomen vanuit dezelfde intentie om de plaats van de verschijning van de Heilige Maria aan Bernadette Soubirous van dichtbij te bekijken. Een heel speciale ervaring om dé grot, die je zo goed kende van plaatjes, nu in het echt te zien. Elk uur van de dag trokken rijen en rijen pelgrims langs de grot terwijl ze veelal de vochtige rotswand aanraakten en opzagen naar het reusachtige Mariabeeld met de rozenkrans. Wát een immens groot plein, deze Esplanade, met aan het hoofd de Rozenkransbasiliek, de Crypte en de Bovenste Basiliek, drie kerken bovenop elkaar. Heel indrukwekkend vond ik de lichtprocessie in het donker, waarbij je met duizenden pelgrims, ziek en gezond, ieder met een brandende kaars in een lange sliert door het Heiligdom slingerde om te eindigen op het Rozenkransplein. Ook de sacramentsprocessie, waarbij een monstrans door het heiligdom werd gedragen, weer met een enorme stoet volgende pelgrims waarvan jij er één bent, maakte indruk. De monstrans deed mij denken aan het lof op zondagmiddag uit mijn kindertijd.

Er was elke dag wel een viering voor ons, soms nationaal, soms internationaal, soms een “viering” met onze eigen groep, waarbij de inbreng van onze meereizende pastor Ria Doornbusch velen positief trof. Hoe treffend kon zij de juiste woorden op het juiste moment uitspreken!

Op onze excursiedag bezochten we de molen in Bartres, waar Bernadette in 1844 werd geboren en het cachot waar het gezin noodgedwongen moest verblijven. Na alle devotie er even tussenuit om aan het alledaagse leven te snuffelen, dat Bernadette ook heeft geleid, was een prettige afwisseling. Dat gold ook voor de bustocht door de Pyreneeën naar De Gavarnie. En natuurlijk voor de vele koffiemomenten en borreluurtjes. Er waren serieuze gesprekken maar er is ook heel wat afgelachen!

De laatste dag bood de gelegenheid tot het lopen van de kruisweg in de ondergrondse Pius X-kerk en het bijwonen van de viering met handoplegging in de Bernadettekerk. Daarnaast was er voldoende gelegenheid om souvenirtjes te kopen buiten het Heiligdom. 's Avonds namen we alvast afscheid van pastor Ria Doornbusch, die in Lourdes nog een tweede groep zou begeleiden.

Op de terugweg deden we Nevers aan voor een H. Mis in de kapel van het klooster Espace Bernadette Soubirous. Hier ligt Bernadette opgebaard. Wonderlijk gaaf alsof ze gisteren is overleden! Een heel bijzonder moment om met onze eigen groep op de laatste dag van de pelgrimstocht in alle stilte rondom de baar van Bernadette te staan.

Na het slotdiner en de overnachting reed onze kundige en vriendelijke chauffeur ons veilig terug naar Nederland. Precies volgens de planning konden we om 22.00 uur uitstappen en afscheid nemen van onze fantastische reisleidsters Hermien en Janny en van elkaar.

Het was een onvergetelijke reis, mede door het prachtige weer dat de hele week aanhield. Gelukkig zien we elkaar op de terugkomdag in november. Tot die tijd moeten we het doen met onze foto's en herinneringen!

Anny Scheperboer-Lohuis. Dalfsen